

Vliegertje 71

WILLEM JAN OTTEN

gastvrouw Virginie Platteau

zondag 24 april 2022 om 10.30 u.

Oranjerie Broeltuyn

Broelkaai 6, 8500 Kortrijk

KORTRIJK

programma 2021-2022

MIEK ZWAMBORN

zondag 3 oktober 2021

gastvrouw Lieselot De Taeye | oranjerie Broeltuin

MARIJE LANGELAAR

zondag 14 november 2021

gastheer Jooris Van Hulle | oranjerie Broeltuin

YONI VAN DEN EEDE

uitgesteld naar 22 oktober 2022

gastheer Philippe Lepers | oranjerie Broeltuin

LENNY PEETERS & MUSTAFA KÖR

zondag 6 februari 2022

gastheer Piet Devos | oranjerie Broeltuin

MAXIM FEBRUARI

zondag 20 maart 2022

gastheer Rik Van Puymbroeck | Boekenhuis Theoria

ROKUS HOFSTEDE

zondag 20 maart 2022

gastheer Gys-Walt van Hofstede | Boekenhuis Theoria

WILLEM JAN OTTEN

zondag 24 april 2022

gastvrouw Virginie Platteau | oranjerie Broeltuin

meer info

www.kortrijk.be/bibliotheek/hetpenhuis

www.facebook.com/hetpenhuis

www.twitter.com/hetpenhuis

HET PENHUIS

Het Penhuis is aan zijn negentiende seizoen toe.
We gingen van start in het najaar van 2003.

Het Penhuis wil de ontwikkelingen in de actuele literatuur en filosofie op de voet volgen. De volle aandacht voor artistieke kwaliteit is het uitgangspunt. We willen geen organisatie zijn die zich richt op literatuur- en filosofiekenners. Tegelijk willen we een lage drempel inbouwen en een ruime variatie brengen in het aanbod.

Het Penhuis is een niet-geïstitutionaliseerde vereniging maar nauw verbonden met openbare bibliotheek Kortrijk en stad Kortrijk.
De werking wordt hoofdzakelijk gedragen door vrijwilligers.

Het Penhuis programmeert vijf of zes activiteiten per seizoen op zondagvoormiddag. Er wordt daarbij telkens een dichter, een filosoof of een prozaïst uitgenodigd, die door een gastheer of -vrouw wordt geïnterviewd. Ook het publiek wordt nauw betrokken.
Vragen stellen aan de uitgenodigde gast is altijd mogelijk.

Iedereen is welkom.

Oranjerie Broeltoin, Kortrijk

WILLEM JAN OTTEN (°1951)

BIOGRAFIE

Hij is één van de belangrijkste en persoonlijkste Nederlandse dichters en essayisten op dit moment. Daarnaast is hij een bijzondere schrijver van verhalend proza, toneel en kritieken.

In 2014 ontving hij de prestigieuze P.C. Hooftprijs voor 'Specht en zoon'. Een paar jaren ervoor had hij ook al de Constantijn Huygens Prijs voor zijn gehele oeuvre ontvangen.

In een periode van bijna een halve eeuw schrijven, hij debuteerde in 1971, heeft hij een indrukwekkend oeuvre tot stand gebracht. Zijn werk is van een kwaliteit die in de kritieken erkend wordt en met de toekenning van een reeks belangrijke literaire prijzen bij herhaling bevestigd werd.

Hij is niet alleen een gerenommeerd dichter, die zijn hoogtepunt bereikte in 'Genadeklap', maar de uitzonderlijke kwaliteit van zijn essayistisch werk moet eveneens onderstreept worden.

Deze veelzijdige auteur blijft in de eerste plaats een dichter van inhoud en gedachtengoed. Dit resulteerde tenslotte in een merkwaardige religieuze transformatie, zijn bekering tot het christendom.

www.vanoorschot.nl/schrijvers/willem-jan-otten

© Mark Kohn

BIBLIOGRAFIE

bron: https://nl.wikipedia.org/wiki/Willem_Jan_Otten

De onderstaande bibliografie bestaat uit volledig eigen werken; bijdrages aan bundels e.d. zijn niet opgenomen.

poëzie

- Een zwaluw vol zaagsel, 1973
- Het keurslijf, 1974
- De eind. Een epyllion, 1975
- Het ruim, 1976
- Ik zoek het hier, 1980
- Na de nachttrein, 1988
- Paviljoenen, 1991
- Eindaugustuswind, 1998
- Eerdere gedichten, 2000
- Op de hoge, 2003
- Welkom, 2008
- De vlek. Een vertelling, 2011
- De genadeklap, 2017

toneel

- Henry II, 1978
- Een sneeuw, 1983
- Lichaam & blik, 1986
- De nacht van de pauze, 1997
- Oude mensen, 1999
- Braambos, 2004
- Een sneeuw en meer toneel, 2006
- Alexander, 2006

romans

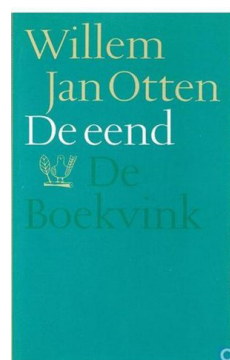
- Een man van horen zeggen, 1984
- De wijde blik, 1992
- Ons mankeert niets, 1994
- Specht en zoon, 2004
- De om. Een wandeling, 2021 (novelle)

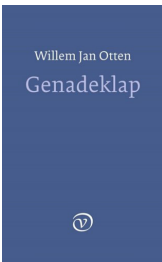
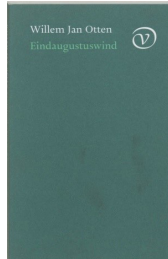
essays

- Denken is een lust, 1985
- Boek en film, 1989
- Het museum van licht, 1991
- De letterpiloot, 1994
- De fuik van Pascal, 1997
- Het wonder van de losse olifanten, 1999
- De bedoeling van verbeelding, 2003 (dagboek uit zomer 2002)
- Waarom komt u ons hinderen, 2006
- Onze Lieve Vrouwe van de Schemering. Essays over poëzie, film en geloof, 2009
- De ambigue gelovige. Met Augustinus tegen de 'ietsisten'. Tweede Quasimodolezing 29 maart 2008, 2009
- Een verborgen leven. Aantekeningen over zwijgen en stilte, 2020

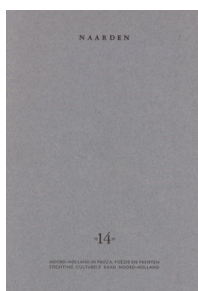
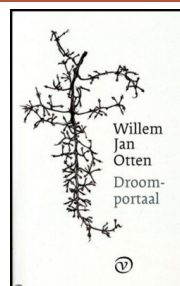
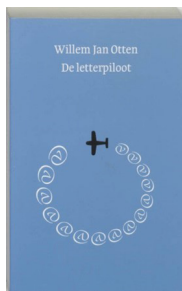
onderscheidingen

- 1972 - Reina Prinsen Geerligsprijs voor Een zwaluw vol zaagsel
- 1981 - Herman Gorterprijs voor Ik zoek het hier
- 1992 - Jan Campert-prijs voor de dichtbundel Paviljoenen
- 1994 - Busken Huetprijs voor De letterpiloot
- 1999 - Constantijn Huygens-prijs voor gehele oeuvre
- 2005 - Libris Literatuur Prijs voor Specht en zoon
- 2006 - De Inktaap voor Specht en zoon
- 2014 - P.C. Hooft-prijs voor beschouwend proza

Raadpleeg zeker de online catalogus van de Kortrijkse (buurt)bibliotheek om nog ander werk over en door Willem Jan Otten te ontdekken.

<http://kortrijk.bibliotheek.be>

DE KEUZE VAN... GIE

Willem Jan Otten is een veelzijdig auteur.

In de eerste plaats is hij een steengoede dichter. Daarnaast een unieke essayist en filmrecensent. Hij ontving in een halve eeuw schrijven prestigieuze literaire prijzen.

Maar toch leek het mij vreemd dat hij met zijn roman 'Specht en zoon' de hoog- gewaardeerde P.C. Hooft- Prijs binnenhaalde. Zo zie je maar dat jury's soms verrassende beslissingen nemen.

De prijs was terecht, dat wel. Otten was toe aan een grote onderscheiding.

Al was het maar om zijn werk onder de aandacht te brengen van een groter publiek.

Hij is één van de belangrijkste en persoonlijkste Nederlandse dichters en schrijvers van ons taalgebied, op dit moment. Ik volg zijn werk op de voet. Niet alleen omdat we leeftijdgenoten zijn maar vooral om de kwalitatieve eigenschappen van zijn werk.

Ondertussen heeft hij een omvangrijk oeuvre op zijn naam staan en werd het stilaan tijd om hem uit te nodigen in Het Penhuis.

In zijn eerste bundels trachtte hij de beweeglijke werkelijkheid te fixeren in korte, geconcentreerde gedichten. (verwantschap met zijn leermeester Chris Van Geel was toen nog voelbaar).

Het waarnemen en het schrijven creëert een afstand tussen het ik en zichzelf, het ik en de werkelijkheid.

In dit werk komt een thematiek naar voor die in zekere zin bepalend is voor zijn gehele oeuvre: de ingewikkelde relatie tussen identiteit, denken, kijken en schrijven.

Zijn uitgangspunt als dichter is dit: de lezer zou een gedicht vol - plastisch, dat is van alle kanten, moeten kunnen bekijken en veelvuldiger beschouwen, zodanig dat er meerduidigheid kan ontstaan. Otten is op deze manier een taalbeeldhouwer. Hij beschrijft, duidt en zet het beeld stil voor de ontvanger. In die zin is hij een Morandi in mijn ogen.

De grote Italiaanse schilder kon het met het penseel, Willem Jan Otten doet het met de pen.

Vanaf de jaren tachtig bouwt hij gedichten die meer beschouwend en filosofischer worden van aard. In plaats van de werkelijkheid vast te leggen, concentreert de dichter zich op het gebied dat precedeert aan het denken, het schemergebied tussen droom en werkelijkheid, waar de beelden nog ongevormd en niet in taal zijn omgezet.

Er ontstaan langere, beeldende en klankrijke gedichten dan voorheen, geschreven in een vrije versvorm. Otten gaat zich over de problematiek van het ik buigen: is het ik van vandaag dezelfde als het ik van gisteren, welke rol speel ik, hoe zien anderen mij? Het kijken en bekeken worden speelt hierbij een voorname rol, ook in zijn boek 'Een man van horen zeggen'.

De dichter roept niet enkel eenmalige ervaringen op, maar gebruikt deze eigenlijk als opstap om inzicht te verwerven in de menselijke positie; wat bezielt mensen, hoe verhouden ze zich tot elkaar?

Die algemeen – existentiële problematiek wordt duidelijk verdiept door de manier waarop hij doorlopend gebruik maakt van bestanddelen die hij ontleende aan de Griekse mythologie.

Ook de bijzondere roman 'De wijde blik', dat ik hier zeker wil vermelden, handelt over kijken en bekeken worden, de macht en betekenis van beelden.

Willem Jan Otten richt zich de afgelopen jaren meer en meer op ethische kwesties waarmee de mens zowel in de kunst als in de werkelijkheid wordt geconfronteerd.

Willem Jan Otten is een auteur met een wereldbeeld. Vaak ontbreekt het tijdgenoten – kunstenaars aan een eigen persoonlijke voorstelling.

Iemand die in zijn werk een gedachtegang ontwikkelt en tot antwoorden tracht te komen. Wat hij schrijft is gedacht vanuit een visie en een oeuvreopbouw.

Otten is een briljant essayist. Zijn essays zijn levenskrachtig. Het zijn geen keiharde beweringen of betogen maar vertellen de verhalende bewegingen van zijn denken.

Een goed essays is een denkbeweging. En zijn denkbeweging helpt ons om het ondenkbare toe te laten.

Het essays is voor Otten de ruimte waar een schrijver zich meet met wat hem omringt en waar hij om te beginnen zichzelf niet kan verschonen van wat hem te wachten staat.

Zijn lange, persoonlijke en innerlijke zoektocht die men doorheen zijn werk op de voet kon volgen, resulteerde tenslotte in een wonderlijke religieuze transformatie, zijn bekering tot het katholieke geloof.

De authentieke wijze waarop hij over dit voor hem fundamenteel en zingevend groeiproces schrijft, waarbij hij bij deze beslissende stap in zijn leven en kunstenaarschap kwam, levert een bijkomende fascinatie op voor zijn werk, zeker voor de lezer met een open vizier...

21 VRAGEN AAN WILLEM JAN OTTEN

interview door Sjors Roeters

bron: <https://www.groene.nl/artikel/21-vragen-aan-willem-jan-otten>,
Dichters en Denkers, 19 februari 2019

Welk boek ligt naast uw bed?

De ontgifting van Willem Otterspeer en een manuscript van iemand.

Als u iets zou kunnen veranderen aan wat u heeft geschreven door de jaren heen, wat zou dat zijn?

Ik lees mijn werk nooit over. Maar voor een heruitgave moest een eerdere roman, *Ons markeert niets*, volledig gecorrigeerd worden. Daarvan herinnerde ik me dat er een kans in zat die ik niet waargenomen had. In het slot zou de arts in het verhaal de hoofdpersoon niet dood maar levend aantreffen. Dat zou het boek voor mijn gevoel oneindig versterken. Ik gebruik dit als voorbeeld als ik les geef in scenario schrijven in Brussel: wanneer het hele boek, de hele plot, draait om het sterven van iemand, overweeg dan om het uiteindelijk niet te doen. Want ik heb daar spijt van gehad, zeg ik dan altijd. Bij het herlezen wilde ik kijken of ik daadwerkelijk gelijk zou hebben gehad. Maar ik blijk precies dit te hebben gedaan! Ik wist dat niet meer! Mijn vroegere ik heeft me overtroffen.

Welk boek, geschreven door iemand anders, zou u zelf geschreven willen hebben?

Een boek waar ik stikjaloers op ben is *Zona* van Geoff Dyer. Het is een essay over de film *Stalker* van Andrej Tarkovski. Als die film je raakt behoort je meteen tot de familie van *Stalker*-liefhebbers. Voor veel mensen die *Stalker* gezien hebben is het het kunstwerk waarna je weet waar kunst voor is. Als schrijver wil je daar over schrijven, wil je op papier hebben wat die film zo onwaarschijnlijk mooi maakt. Het essay duurt zo lang als het kijken naar de film, volgt hem scène voor scène en ontwikkelt allemaal gedachtes erover. Het is ontzettend lenig en ideeënrijk – een essay dat ik graag gedacht zou willen hebben.

Wat is qua lezen uw 'guilty pleasure'? En daarbuiten?

Als het een verslaving dreigt te worden, wordt het een 'guilty' pleasure. Als ik word geacht ergens aan te werken en iets af te maken lees ik op het verlaafde af alle *Maigrets*, Franse detectives van Georges Simenon. Ik rechtvaardig het voor mezelf enigszins door te doen alsof het werk is: ik onderstreep veel, maak voortdurend aantekeningen en ben van plan er ooit een groots *Zona*-achtig essay over te schrijven. Over de vaderfiguur, verlaafd zijn, Parijs en moorden oplossen. Maar ik geloof dat het allemaal een dekmantel is om iets te lezen dat ik weer vergeet; het is de zesde of zevende keer dat ik alle vijftig aan het lezen ben – ik heb een onwaarschijnlijk slecht geheugen. Ik denk niet dat er iemand zo graag leest als ik, en zo weinig onthoudt van wat hij leest. Maar goed, ik heb dan ook niet gestudeerd.

Buiten lezen: de serie Friends. Ik ben ook aan een essay over Friends begonnen. Ik wil niet dat ontdekt wordt dat ik daar geen weerstand aan kan bieden. Het zou kunnen zijn dat de man die Friends kijkt bezig is begeerte zich weer te herinneren. Maar dat is nog niet zeker.

Wie van uw tijdgenoten wordt over honderd jaar nog steeds gelezen?

Tonke Dragt met De brief voor de koning en Geheimen van het wilde woud. Dit zijn kinderboeken die al ruim een halve eeuw hebben overleefd. In Engeland – het land van de kinderboeken – beginnen deze boeken enorm geliefd te worden en dat vergroot de kans dat ze over een halve eeuw nog bestaan.

Wie zijn uw favoriete dichters?

Dat zijn de dichters waar ik steeds naar terugkeer, zoals Chris J. van Geel, de dichter die me wakker heeft gekust; Wallace Stevens, zijn ouderdomspoëzie; Czesław Miłosz, de Poolse dichter, in vertaling. Ook Borges vanwege het nadenkelijke, het vertogende. En verder Les Murray, Robert Browning, Ida Gerhardt en M. Vasalis.

Wat is de laatste zin die u heeft onderstreept?

'In de lekbocht/ heb ik als kind een visotter gekend' – een regel uit een kwatrijn van Ida Gerhardt.

Met welk van uw boeken heeft u de diepste band?

Het boek waar ik het dankbaarst voor ben en dat een soort orde heeft aangebracht is Waarom komt U ons hinderen? Een bundeling van essays over mijn literaire helden. Borges, C.S. Lewis, Pascal, Augustinus, Reve, Chesterton, Tonke Dragt, Endo, Girard, en nog een paar. In de vijf jaar dat ik zoekende was zijn zij van groot belang geweest. Ze hebben mijn hoofd als het ware getheologiseerd of gekerstend. Dit proces is bij mij enorm via lezen gegaan, hoe je over God moet nadenken. Geen van die schrijvers heeft me toen ik het boek dichtsloeg het gevoel gegeven dat ik precies wist wat ik moest geloven – zo werkt het niet. Ze hebben allemaal voor mij een formatteringsproces in werking gezet. Wat het verder speciaal maakt is dat ik erin boekstaaf hoe belangrijk literatuur en boeken voor mij zijn. Hoe belangrijk dat wat je lezend kunt doormaken is.

Heeft een recensent ooit iets kritisch over u geschreven waarvan u dacht: hij/zij heeft een punt?

Tuurlijk.

Heeft u verborgen talenten? Als u geen schrijver zou zijn, wat zou u dan zijn?

Nee. Ik zou heel graag kunnen tekenen of muziek maken en ik heb voor alles de kans gehad, het geprobeerd, maar ik kan het niet goed genoeg. Het zou ook ontzettend ijdellijk zijn om te zeggen dat je voor iets anders, dat je niet hebt ontwikkeld, talent hebt. Want talent betekent niet alleen dat je aanleg hebt – een talent is dat wat je ontwikkelt. Dan kun je pas zien dat je werkelijk talent hebt.

Daarom is het een redelijk rare en roekeloze gok als je jong bent en ergens vol voor gaat, want het is nog helemaal niet waar op dat moment. Hooguit herken je iets. Dat is iets ontroerends ook. Maar de overgave waarmee iemand iets doet is deel van het talent. Het beste wat je tegen een jonge schrijver kunt zeggen is dat er niemand op je wacht – veel mensen worden schrijver omdat ze geschreven willen hebben, schrijver genoemd willen zijn. Maar het gaat erom dat je wil schrijven.

Er staat een tafeltje langs de Seine klaar, met een roodgeblokt laken, twee wijnlazzen, een kaars. Obers in jacquet staan paraat.

a) Welk personage uit de wereldliteratuur zou u voor een diner uitnodigen?

Petrus uit de christelijke mythe. Met Jezus ga je niet eten. Maar ik zou wel met iemand gaan eten die aanwezig is geweest bij het laatste avondmaal. Bovendien is Petrus door de hele molen van de kruisiging heen gegaan als loochenaar en dat is waarom hij zo'n geweldig personage is.

b) Waar zouden jullie het over hebben?

Over het laatste avondmaal, hoe het was met Jezus en over de gruwelijke nacht dat hij Jezus verried. En op welk moment begreep hij wat verrijzenis was? Want ik heb daar af en toe nogal moeite mee, ik zou wel wat antwoorden kunnen gebruiken. Ik stel me ook een tamelijk driftig persoon voor, dus ik zou ook willen weten wie hij nu was.

Wat is het interessantste dat u onlangs van een boek geleerd heeft?

'Interessant' is een vervelend woord. Ik ben het met de dichter Les Murray eens als hij zegt dat niets zo dodelijk is als iets interessant vinden. Als je iets interessant vindt is het eigenlijk nooit erg belangrijk. De oerknal, hersenen: erg interessant, niet zo belangrijk.

Het meest ware dat ik onlangs heb gelezen was in het boek dat ik net heb vertaald, van Christian Wiman, Radicaal licht. Het hartgrondig gevoel dat er niets op het leven volgt en dat er nergens een zingevende instantie bestaat, voedt juist je geloof. Deze twee hebben elkaar nodig. De gedachte dat je een soort ontleding nodig hebt om vol te stromen met betekenis is een mystieke, en het is een erg ware gedachte. Het mystieke hangt samen met de nacht van het geloof, dat waar je doorheen gaat voordat het geloof je bereikt, als je alle hoop hebt laten varen. Deze spanning wordt in het boek uitgewerkt aan de hand van gedichten die soms heel radicaal dat eerste verbeelden en oproepen. Het oproepen van dat nihilisme is namelijk instrumenteel voor het ontvangen van geloof.

Welk boek zou iedereen op zijn achttiende gelezen moeten hebben?

Oorlog en vrede, Misdaad en straf, en Harry Potter natuurlijk...

Welke klassieker heeft u, tot uw grote schaamte, nooit gelezen? / welke filmklassieker nooit gezien?

Ik ben echt een klassieke lezer. Voor mij is de mededeling 'dit is klassiek' vaak een reden geweest om het te gaan lezen, omdat ik wil weten waarom iets klassiek is. Het is een grappige manier van lezen en heeft me fijne en zinnige leesuren opgeleverd. Als ik een klassieker niet heb gelezen heeft dat een goede reden en schaam ik me er ook niet voor. Ik schaam me er wél voor dat ik soms dingen goed vind omdat het klassiek is.

Wat moeten we met het kapitalisme?

De Belijdenissen van Augustinus lezen. Kapitalisme is de Apocalyps. Kapitalisme is onze Eindtijd. Alles wat onze tijd tot Eindtijd maakt hangt samen met het kapitalisme. Daarom moeten we de Belijdenissen lezen.

Harry Mulisch of Willem Frederik Hermans?

Anton Koolhaas.

Tsjechov of Alice Munro?

Een belachelijke tegenstelling. Munro is de Tsjechov van nu.

Murakami of Ishiguro?

Ishiguro.

Paolo Sorrentino of Wes Anderson?

Wes Anderson. Sorrentino is een charlatan.

Freud of Lacan?

Geen van beiden. Allebei zijn ze even dom op religieus gebied.

GASTVROUW VIRGINIE PLATTEAU

BIOGRAFIE

Virginie Platteau (°1978) is cultuurjournaliste en schrijft voor o.m. voor De Standaard, Poëziekrant, Rekto:Verso, Deus ex Machina, Ons Erfdeel - De Lage Landen, ... Daarnaast is ze recensente en columniste voor Tertio en geregeld jurylid bij literaire prijzen. Ze geeft lezingen rond stilte en kunst.

Ze publiceerde *Hoe luidt de stilte?* (Letterwerk, 2021), een kleine filosofie over onze dubbelzinnige houding tegenover de stilte, die we wegjagen en waar we tegelijk zo naar snakken . In 2021- 2022 is ze co- curator van het Mechelse festivaljaar Zinderende Stilte.

Afgelopen jaar interviewde ze voor Het Penhuis de Nederlandse dichter Erik Jan Harmens.

www.waerbeke.be/columns/columnisten/virginie-platteau-2

eigen archief © Virginie Platteau

VOLGENDE KEER IN HET PENHUIS

ZONDAG 2 OKTOBER 2022

CHRIS DE STOOP (°1958)

Chris de Stoop schreef meer dan duizend artikelen in het weekblad Knack en werd bekend als auteur van spraakmakende non-fictie, zoals zijn debuut *Ze zijn zo lief, meneer* (1992), over een bende vrouwenhandelaars. Zijn werk werd intussen bekroond met journalistieke en literaire prijzen. De Vereniging voor Onderzoeksjournalisten reikte hem vorig jaar de prestigieuze Oeuvreprijs uit. In 2015 verscheen zijn bestseller *Dit is mijn hof*, over de teloorgang van het boerenland. In 2018 publiceerde hij *Wanneer het water breekt*, een universeel, aangrijpend verhaal over de diepe breuk die migratie is en in 2020 verscheen *Het boek Daniel*, zijn voorlopig meesterwerk, een haarfijne reconstructie van de roofmoord op zijn oom. In 2015 stapte hij uit de journalistiek, omdat het altijd sneller, sensationeler en goedkoper moest.

www.chrisdestoop.be

Yves Van Durme is de gastheer.

© Lenny Oosterwijk

REDACTIE

Piet Devos & Gie Devos
info@pietdevos.be | giedevos@skynet.be

reacties en suggesties zijn welkom

HET PENHUIS

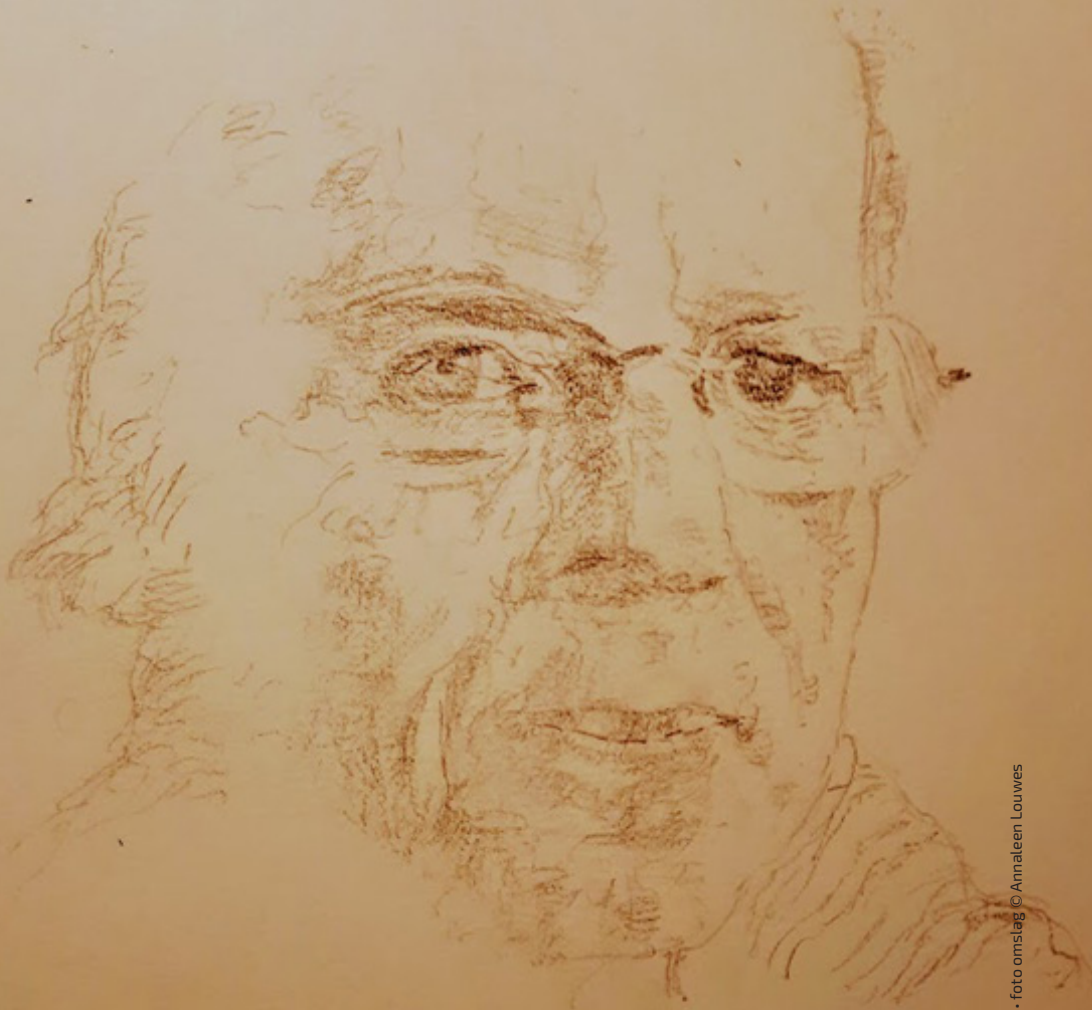
is een organisatie van openbare bibliotheek Kortrijk en stad Kortrijk
met ondersteuning van Literatuur Vlaanderen

reacties en suggesties zijn welkom

Het Penhuis

Het Penhuis
met WILLEM JAN OTTEN